

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

8. FEJEZET

Az előző fejezetben Pál arra a következtetésre jutott, hogy a törvényt lelki értelemben kell venni.

Még farizeusként a törvényt fizikailag értelmezte, és azt gondolta, hogy a törvény szándéka az, hogy az emberek külső cselekedeteit tartsa ellenőrzés alatt. Amikor viszont rájött, hogy a törvény lelki, akkor azt is megértette, hogy őt a törvény halálra ítélte, mert annak ellenére, hogy fizikailag betartotta a törvényt, lelki értelemben viszont megszegte.

Pál dilemmája az volt, hogy amikor jót akart tenni, akkor a gonosz is ott volt a nyomában, és igen gyakran azt a jót nem tette meg, amit szeretett volna megtenni. Sokszor azokat a gonosz dolgokat tette, amiket nem akart, így saját lelke, saját elméje ellen harcolt. Hiszen az esze azt mondta, hogy szívből szolgálja az Úr törvényét, de amint Jézus is mondta Péterrel kapcsolatban: *„a lélek ugyan kész, de a test erőtlén” (Mt 26:41)*.

Bizonyára mindnyájan tapasztaltuk már ugyanezt a küzdelmet. Nem tettem meg azokat a dolgokat Istenért, amiket meg szerettem volna tenni. Nem az a gond, hogy az eszem nem akarja, hanem az, hogy a testem gyenge. Pál felismerte ezt a problémát, és a hetedik fejezetet azzal fejezi be, hogy:

„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?

Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!”

Ebben a 8. fejezetben tehát eljut arra a pontra, hogy annak ellenére, hogy testben élünk ezen a világon, mégis megtapasztalhatjuk a győzelmet, ha alárendeljük az életünket a Léleknek.

A törvény szerint tehát Pál halálra volt ítéelve, mert megszegte annak lelki vetületét. Annak ellenére, hogy nem követett el paráznaságot, tudta, hogy vágyakozik a felebarátja felesége után. Megértette, hogy maga a vágy is bűn, ezért bűnösnek érezte magát. Most viszont Jézus Krisztus munkája nyomán ezt a hihetetlen kijelentést teszi:

vs. 1. Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak,...

A Károli fordítás még hozzáteszi: *akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.*

Azt hiszem, hogy ez a vers többet jelent számomra, mint bármely más rész a Bibliából, mert keresztényként éveken át állandóan kárhoztatva éreztem magam, mert bár a lelkem kész volt, de a testem igencsak gyenge volt. Heteken, hónapokon keresztül ígérgettem Istennek, hogy a jövő héttől már sokkal jobb leszek. Bocsánatot és elnézést kértem tőle a múlt hét bűnei miatt, és megígértem, hogy majd a jövő héten minden másképp lesz. Megígértem, hogy minden nap olvasni fogom a Bibliát, minden nap imádkozni fogok, sokkal jobb leszek attól kezdve. De mindig bűnösnek éreztem magam, mert mindig megszegtem az Istennek tett fogadalmaimat.

Nem tettem meg azokat a dolgokat, amiket Istennek megígértem, ezért folyamatosan ítélet alatt éreztem magam. De *nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak,*

vs. 2. ...mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.

Egy új törvény dolgozik bennem. Isten azt mondta Jeremiás prófétának: *“Törvényemet a belsejükhöz helyezem, szívükbe írom be” (Jeremiás 31:33).*

A Lélek törvénye az, amit Isten a szívembe írt. Isten elfogadja azt, ami a szívemben van, az Iránta való szeretetemet, azt a vágyamat, hogy Őt szolgáljam. A saját törvényét írta a szívembe, mely ellenőrzés alatt tartja a vágyaimat és a Krisztusban levő új életemet. *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2 Kor. 5:17).* Érdekes, hogy még a vágyaink is milyen drámaian megváltoznak, amikor Krisztusban vagyunk.

vs. 3. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt,...

Pál itt a mózesi törvényről beszél, melyről korábban azt mondta, hogy szent, igaz és jó. De ez a törvény korlátozott volt, mert nem tudott megigazítani Isten előtt, mert a testünk erőtlensége miatt megszegettük a törvényt. De amire képtelen volt a törvény,...

vs. 3. ...azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben,...

Amit én a mózesi törvény által nem tudtam megvalósítani, vagyis nem tudtam megigazulni Isten előtt, azt tette meg értem Isten azáltal, hogy elküldte a Fiát testben.

vs. 4. hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.

A törvény követelése tehát nem általunk, hanem bennünk teljesedik be, Jézus Krisztus által.

vs. 5. Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival.

Az ember három részből áll, egy hármasságból: testből, értelemről és lélekből (vagy szellemből). Itt az értelem az ember tudatát jelöli. A tudatot mindig az befolyásolja, ami éppen hatalmában tartja az embert. Ha tehát az embert a testének vágyai tartják ellenőrzésük alatt, akkor a test szerint él. Ez az ember természetes állapota Jézus Krisztus nélkül. Ez a testtudat vagy testi értelem jellemzi a Krisztus nélküli embereket, és ők általában csak azokról a dolgokról beszélnek, amelyeknek a testhez van közük: új receptekről, új desszertekről, italokról, szexről, olyan dolgokról, amelyek a test különböző vágyaihoz kapcsolódnak. A természet szerinti embernek ezeken jár az esze, mert a teste vezeti, így a test szükségleteivel és vágyaival van tele a feje.

Amikor egy ember Isten Lelke által újjászületik, és a Lélek uralja az életét, akkor a lelki dolgok kezdik érdekelni: Isten, az Istennel való kapcsolat, Istennek a szívében végzett munkája, Isten Lelkének munkája, és az, hogy miként éljen Isten szerint, hogyan szolgálja Őt.

Akit a test vágyai irányítanak, az úgy él, mint az állatok, hiszen az állatokat a testük vezeti. Nekik is van tudatuk, amely a testi szükségleteikkel van tele. Bárki, akit a testének vágyai irányítanak, az ilyen értelemben állati életet él. Ezért olyan biztosak a mai humanisták abban, hogy rokoni kapcsolatban vannak az állatvilággal. Ugyanis amint körbenéznek az állatvilágban, észreveszik a majmot, amely csak a testi vágyaival törődik: azzal, hogy mit egyen, hogyan szaporodjon. Ebből pedig levonják a következtetést, hogy ők a rokonaik. Azért érzik, hogy a majommal közös eredetük van, mert az is pont úgy él, mint ők.

Az az ember, akinek életre kelt a lelke, és Lélek szerint él, rájön arra, hogy egyáltalán nem az állatvilággal, hanem Istennel van rokonságban, mert Isten képmására és hasonlatosságára teremtett. Ehhez a képmáshoz viszonyítva elbukott, de ismét az Istennel való rokonságot keresi, mert a Lélek szerint él.

Pál tehát kijelenti:

vs. 5-6

Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival.

A test törekvése halál...

Lelki halálról van itt szó, amely a Biblia értelmezése szerint nem más, mint az ember tudatának elválasztása Istentől. Az ember a halált úgy értelmezi, hogy a tudata és a teste elválasztódnak. Amikor a tomográf 24 órán keresztül egyenes vonalat mutat, akkor azt mondják, hogy: „Megszűnt az agyi tevékenység, kapcsoljuk le a gépekről, és nézzük, hogy történik-e valami a monitoron.” Miután lekapcsolják a gépeket, megszűnik a szív mesterséges oxigén utánpótlása, és figyelik a monitort, mert ha egy kicsi jele is megmaradt az életnek, akkor az agy elkezd keresni az oxigént és a műszer ezt azonnal jelzi. Egy kis mozdulatot észlelve, azonnal újraindítják a gépeket, hogy az illetőnek legyen még esélye az életben maradásra. Ha a vonal egyenes marad a monitoron, akkor azt mondják, hogy meghalt, nincs agyi tevékenység, a tudat elszállt.

A Biblia szerint, ha a tudatod el van választva Istentől, tehát nincs valódi Istentudatod, akkor halott vagy. Tehát a test törekvése halál, mert el van választva Istentől, és csak a test dolgaival és szükségleteivel van elfoglalva.

vs. 6. ...a Lélek törekvése pedig élet és békesség,...

Akik a Lélek szerint élnek, azoknak valódi életük és békességük van.

vs. 7. ...minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni.

A test szerinti értelem szembehelyezkedik Istennel, mert Isten kijelentette, hogy a lélek magasabb rendű az anyagnál, ezért az embernek sokkal inkább a lelki, mint az anyagi világgal kellene törődnie.

A mai humanisták, a mai kommunisták ennek pontosan az ellenkezőjét hirdetik. Szerintük az ember az anyagi dolgokat kell, hogy előtérbe helyezze a lelki világgal szemben. Ebből származik a konfliktus Isten és ember között, mert Isten a lelket helyezi az első helyre.

vs. 8. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

Számomra ez egy figyelemreméltó kijelentés, mert az emberek gyakran a testük munkáját akarják felajánlani Istennek, és azt remélik, hogy azt Isten el is fogadja. Pedig Isten a te testbeli cselekedeteidet sem fogja jobban elfogadni, mint Káin adományát, akit éppen azért utasított el, mert a testének munkáját akarta Istennek áldozni. Érdekes, hogy mi is gyakran ugyanebben a cipőben járunk, de ezzel nem tudunk kedvesek lenni Isten szemében, mert *„akik test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.”*

A Jelenések könyvének negyedik fejezetében Isten a trónuson ül, és a huszonnégyszáz és az angyalok így dicsőítik:

„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!” És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak a trónuson ülőnek, aki örökkön-örökké él, leborul a huszonnégyszáz és az angyalok a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és – most jól figyelj - minden a te akaratodból (vagy: a te kedvedért, gyönyörűségédért) lett és teremtetett”

Ha tetszik, ha nem, Isten az Ő saját akaratának, kedvének beteljesítésére teremtett. Ez a létednek az alapja. De az ember kiforgatta ezt, és azt gondolja, hogy a saját kedve szerint kellene, hogy éljen. A Biblia viszont azt mondja, hogy ha egy ember a saját kedvére akar élni, úgy már akkor meghalt, amikor még életben van. Miért? Mert nem tölti be a léte alapvető célját. Isten a Maga akaratából, a Maga kedvére teremtett téged, és ezt jól jegyezd meg, mert azok, akik a testben élnek, nem élhetnek Isten kedve szerint. Tehát, ha testben és test szerint élsz, akkor az életed ürességre és kiábrándultságra van ítélve.

Ha jelentőségteljes és megalégítő életet akarok élni, akkor Lélek szerint kell élnem.

Majd Pál folytatja, és azt írja Isten szentjeinek, hogy:

vs. 9. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.

Akik újjászülettek, azok a Lélektől születtek újjá. Amikor Nikodémus megkérdezte Jézustól, hogy miként születhet újjá, hisz nem mehet vissza az anyja méhébe, hogy még egyszer megszülessen, Jézus azt válaszolta: *„Ami testtől született test az, és ami Lélektől született lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek”* (Jn 3:6-7).

Ugyanúgy, ahogy mindannyian megszülettetek egyszer test szerint, lélek szerint is meg kell születnetek, mivel az ember természet szerint el van választva Istentől, és csak a második születés, a lelki születés után kel életre lelke, és csak ekkor érti meg, hogy Isten mire is teremtette az embert. Mert Istennek nem az volt a szándéka, hogy az ember a teste szerint éljen, és a testét szolgálja, hanem az, hogy a Lélek szerint éljen.

Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Az említett második, lelki születés nélkül tulajdonképpen nem vagy Krisztusé. Tehát, ha nem születtél lelkileg újjá, akkor nem vagy Isten országának része.

vs. 10-11

Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által.

Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.

Más szóval, annak ellenére, hogy még mindig ebben a testben élek, megtapasztalhatom a győzelmet a testem felett. Többé nem kell a testemnek alárendelten élnem, hanem élhetek győzedelmesen, mert ugyanaz a Lélek, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelt engem is Őbenne.

vs. 12-13

Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk.

Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok.

A test cselekedeteit a Lélek által öljük meg, ami azt jelenti, hogy a Lélek válik a uralkodóvá, a test pedig a lélek szolgájává.

Az ember hármasságát úgy fogom fel, mint egy emeletes házat, ahol van felső emelet, középső emelet és alsó emelet. A természet szerinti ember esetében a felső emeleten uralkodik a test, az értelem van mindig a középső emeleten, de mindig a test uralma alatt. A Lélek pedig alvó vagy halott. Az újjászületés megfordítja a sorrendet: A Lélek van legfelül, majd alatta az értelem és a test. Az értelmet tehát az uralkodó lélek irányítja, és a test odakerül, ahová Isten eredetileg tervezte, legalulra; ezáltal elveszíti irányítói hatalmát, és a test étvágai a léleknek rendelődnek alá.

vs. 14. Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Ez mindnyájunk számára itt és most egy alkalom lehet arra, hogy megvizsgáljuk, hogy az életünket valóban Isten Lelke irányítja-e? A Biblia figyelmeztet minket, hogy legyünk óvatosak, mert egyébként önmagunkat tévesztjük meg: „Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?” (Jer 17:9) Ezért meg kell engednünk, hogy ez az igevers megvizsgálja a szívünket: Isten Lelke vezet-e engem? Mert csak azok Isten fiaia, akiket az Ő Lelke vezérel!

Sokan állítják magukról manapság, hogy ők Isten fiai. Honnan tudhatom ezt biztosan? Ha az Ő Lelke vezet, akkor ez igaz. De ha a testem vágyai vezetnek, a test uralma alatt vagyok, akkor csak saját magamat csapom be azzal, ha azt állítom, hogy Isten gyermeke vagyok.

vs. 15. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete,

Vagyis többé nem vagyok a testemnek és a testem vágyainak rabszolgája.

vs. 15-16

hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!”

Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Isten egy magasabb rendű háromság: Atya, Fiú és Szentlélek. Az ember egy alacsonyabb rendű háromság: lélek, értelem és test. Az ember Istennel a Lélek területén találkozik. A samáriai asszony azt mondta Jézusnak, hogy „A mi atyáink azt mondták, hogy

Istent ezen a hegyen imádjuk, Te pedig azt mondod, hogy Istent Jeruzsálemben imádjuk – hát akkor hol kell imádnunk valójában?” Jézus azt válaszolta: „Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk” (Jn 4:24).

Isten Lélek, tehát a lélek az, ahol találkozhatok Vele. Ha viszont nálam a sorrend a test, az értelem és a lélek, akkor nincs közösségem Istennel, mert Isten nem fog közvetlenül a testemmel kapcsolatba lépni. Ha a testem uralkodik, akkor az értelmem is a test uralma alatt van, és halott a Lélek számára. Amikor Isten Lelke által újjászületek, és a sorrend lélek, értelem és test lesz, akkor a felsőbbrendű hármasság és az alsóbbrendű hármasság a lelki szférában egyesül, és Isten Lelke az én lelkemnek tanúsítja, hogy Isten gyermeke vagyok. Csak akkor egyesülhetek így Istennel és lehet Vele közösségem, ha a lélek az uralkodó, és ő irányítja az életemet. Ekkor Isten Lelke nem az értelmemmel vagy a testemmel, hanem a lelkemmel együtt tesz bizonyosságot arról, hogy valóban Isten gyermeke vagyok.

vs. 17. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.

Ha Isten gyermeke vagyok, akkor Isten örököse is, és ugyanakkor örököstársa Krisztusnak azért, hogy együtt szenvedve, együtt dicsőüljek meg Vele.

Amikor gyerek voltam, egyik nyáron egy gazdag család házában nyaraltam, ahol a nagynéném volt a házvezető. A gazdag család tagjai Európában nyaraltak, én pedig az unokatestvéremmel voltam ebben a házban. Remekül nyaraltunk: úgy éltünk, mint a gazdag úrfik. A garázsban 7 autónak volt hely, mindenféle szuper járgányokkal. Mi pedig beültünk mindegyikbe, és úgy tettünk, mintha vezetnénk őket. A gyerekszoba tele volt szebbnél szebb könyvekkel, és egy álom volt minden este azokat a gyönyörű könyveket olvasni. Volt ott egy mesés villanyvonat is, hatalmas úszómedence, meg minden, amit csak kívánhat egy gyerek magának.

Amikor véget ért a nyaralásunk, gyakran elképzeltem magamnak, hogy milyen csodálatos lenne, ha egy napon kopogna az ajtónkon egy ügyvéd azzal a hírral, hogy: „Az a nagybácsikád, akit nem is ismertél, és a világ egyik leggazdagabb embere volt, meghalt, és rád hagyta a teljes vagyonát.” Arról álmodoztam, hogy az első dolgom az lenne, hogy vegyek egy olyan házat, amelyet azon a nyáron láttam - milyen jó lenne, ha egy gazdag embernek lehetnék az örököse.

Milyen dicsőséges dolog, hogy Isten örököse lehetek Krisztussal együtt, és az Isten országa az enyém lett! Abban a királyságban élhetek, amely a világosság és a szeretet, az öröm és a béke ország. Pál azt mondja, hogy

vs. 18. Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.

Keresztényként szenvedni fogunk, mert az az igazság, hogy a mai világban idegenekké váltunk. Ezt a világot a test uralja, vagyis olyan emberek, akiket a testük ural. Mi kisebbségben vagyunk itt, hiszen az emberek többsége a test szerint él. Idegenek vagyunk, mert teljesen más életstílusunk van: a Lélek szerinti élet. Olyan élet ez, amit nem értenek a többiek, és amikor valaki nem tud megérteni téged, akkor fenyegetve érzi magát. Jézus azt mondta, hogy *„Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitörlik neveteket mint gonosz nevet, az Emberfiáért. Örüljetek azon a napon, és ujjongjatok! Íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert ugyanezt tették atyáik a prófétákkal”* (Lk 6:22-23). Jézus a meghurcoltatás órájában arra az örök dicsőségre mutat, amely mindannyiunkat vár Isten országában. Jézus is azért tudta elviselni a megaláztatást, mert tudta, hogy milyen öröm vár rá a mennyországban. A Zsidókhöz írt levél azt írja Jézusról, hogy: *„aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült”* (Zsid 12:2). Igen, szenvedett, de szenvedése közben a királyság dicsőségére tekintett, és arra az öröme, hogy megválthatja az elveszetteket.

Szenvedéseink közepette soha nem magára a szenvedésre kellene, hogy tekintsünk, hanem arra a dicsőségre, amelynek részesei leszünk, amikor az Úr eljön értünk. *Mert a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.*

Pál, amikor a korinthusiaknak ír a saját szenvedéseiről, a sok kínzás, meghurcoltatás, megkövezés, hajótörés, börtön és egyéb felsorolása után azt írja, hogy: *„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk”* (2 Kor 4:17). Ezek a pillanatnyi könnyű szenvedések a következők: *„ötször kaptam negyven botütést egy híján, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, majd kivonszoltak a városból, mert azt hitték meghaltam, egy éjt és egy napot a Földközi-tengeren hanyódtam egy hajódarabba kapaszkodva.”* Ezek a könnyű szenvedések csak egy pillanatig tartanak, viszont ezek a nehézségek egy mérhetetlenül hatalmas örökkévaló dicsőséget munkálnak ki.” Valóban, *a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.*

vs. 19. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

Sajnos időről időre felüti a fejét egy-egy tévtanítási hullám bizonyos igeversekkel kapcsolatban. Ez a vers is ilyen: „az Isten fiainak megjelenése” kifejezést meglovagolva vannak, akik azt állítják, hogy az egész világ pont rád vár, ami ugye nagyon vonzó a testi természet számára. Érdekes, hogy ez a tanítás kb. negyven éves időközönként újra és újra visszatér. A hívei azt tanítják, hogy az utolsó időkben Isten felruhazza az egyházat mindenféle természetfeletti erővel, pl. rámutatsz a tankokra, és azok elolvadnak, bemész a kórházakba, és azok kiürülnek, tehát az egész világ éppen rátok, az egyházra vár, hogy Isten fiaiként megjelenjete. E tévtanítás mögött az az elképzelés rejlik, hogy mindnyájan csak üljünk és tökéletesítsük magunkat és a gyülekezetet, hogy Isten megnyilvánulhasson a tökéletesített egyházon keresztül. Szerintük tulajdonképpen Jézus Krisztus így, az egyházon keresztül jön el másodszor. Azt állítják, hogy Ő nem fizikailag és testileg fog megjelenni, hanem a gyülekezeteken keresztül mutatja meg majd magát, és az egész világ sóhajtozva és vajúdva csak a te megjelenésedre vár. Jól hangzik, ugye? Szomorú, hogy emberek egyáltalán az idejüket pazarolják ilyen tanításra.

Pál azonnal meg is magyarázza, hogy mi az Isten fiainak megjelenése, és az a szomorú, hogy az ilyenek soha nem olvassák el a szövegkörnyezetet, hanem csak kiragadják azt a verset, amely alátámasztja a gondolataikat.

vs. 20. A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel,...

Isten az embert nem egy befejezett, önmagában teljes egésznek teremtette. Amikor Ádámot megteremtette, azt mondta, hogy: „Nem jó az embernek egyedül lenni, teremtsünk neki egy asszonyt, hogy az ember teljes egész legyen.” Lányok, őszintén bevalljuk, hogy nem vagyunk teljesek nélkületek. Isten látta, hogy nincs az embernek társa, és nem jó neki egyedül. Ezért megteremtette az asszonyt, hogy teljességgel, társasággal, szeretettel és szépséggel áldja meg az embert. Majd az ember elé vezette az asszonyt, ő pedig elvette feleségül.

De van egy másfajta befejezetlenség, üresség is az emberben, amit csak Isten tud betölteni. Dr. Henry Drummond írt egy klasszikusnak számító könyvet a Természetes és a természet feletti címmel. Azt írja abban a könyvében, hogy az ember belsejében olyan

mikroszkopikus „csápok” vannak, amelyek Istent keresik, mert az ember Istenért teremtett, és nem lehet elégedett addig, amíg nem egyesül Istennel. A teremtmény tehát ürességre van ítélve, mert Isten szándékosan teremtette őt így, hogy keresse Istent és a beteljesülést, és ezáltal az értelmes életet.

vs. 21. ...hogya teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgátságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Egy napon megszabadulok majd ettől az öreg testemtől, a romlottság béklyóitól, és dicsőséges szabadságban lesz részem Istennel.

vs. 22. Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.

Nemcsak az ember, hanem az egész teremtett világ is sóhajtozik és vajúdik a bűn átka alatt.

vs. 23. De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsenyéjét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.

Ez tehát az Isten fiainak megjelenése: amikor megváltott testem lesz.

Pál a korinthusiakhoz írt második levelének 5. fejezetében írja: „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölneni rá mennyből való hajlékunkat” (2 Kor 5:1-2). Mindaddig tehát, amíg ebben a testben vagyok, addig nem az Úrnál vagyok, de jobban szeretném itt hagyni a testemet, mert az Úr jelenlétében akarok lenni. Érdekes, hogy Pál ezt a testet egy sátorhoz hasonlítja. A sátorról soha nem egy állandó lakóhely jut eszünkbe.

A mi gyülekezetünk is két évig lakott sátorban. Megvolt ennek a maga érdekessége, a jellegzetes szaga, de ugyanakkor a szél fel is fordította néha, lyukak voltak az oldalán, hideg volt esténként – megvoltak tehát a hátrányai. Dicsőséges nap volt az, amikor kiköltöztünk belőle, és bejöhettünk az új épületünkbe. Végre már nem a kemény fémszékeken ültünk, nem a fekete aszfalton jártuk, nem kellett többé a fűtőtestek hangos zúgását és kellemetlen szagát

elviselnünk. Ehelyett leülhettünk a kényelmes plüss székekre, szőnyegen járhattunk, és élvezhettük ennek az állandó otthonnak a kényelmét. Ez a hasonlat meglehetősen szegényes, mert az a ház, mely a mennyországban vár ránk, örökkévaló. Az az új test, amit akkor kapunk, a házunk lesz örökre. Most egy sátorban élek, ebben a testben, amely átmeneti, és elkezdődtek vele a problémák. Ezért vágyunk mindnyájan egy új testre, amely a mennyben vár ránk. Jézus azt mondta: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is”* (Jn 14:1-3). Milyennek képzelitek ezt a házat Jézus elmondása alapján? Szerintem itt Jézus ugyanarról beszél, amiről Pál beszélt a 2 Korinthus 5-ben, vagyis ez a hajlék az új test, amit Isten készít nektek. Ebből a földi sátorból egy egy nem kézzel csinált, örökkévaló mennyei házba fogok költözni. Az új testünk nem fárad majd el, nem lesz alvásra szüksége, ezért az új házban nem lesz szükség hálósobákra. *Mi is, akik a Lélek első zsengejét kaptuk, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.*

vs. 24. Mert üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység; hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie?

Mert amikor végre meglátjuk, akkor már tárgyilagos valóság lesz, nem tartozik már a remény kategóriájába. Reménykedni csak abban lehet, amit még nem láttunk.

vs. 25-26

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk.

Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.

Az egész teremtés esedezik, én is esedezem, a Lélek is esedezik, várva Isten tökéletes munkájára. Közben a Lélek által megölöm a test cselekedeteit, és kiáltok, hogy „Abbá, Atya!” A Lélek tanúsítja számomra, hogy Isten gyermeke vagyok, és most a Lélek segít az imádságomban is. Mert nem mindig tudom, hogy mi Isten akarata egy-egy helyzetben. Mivel nem tudom, hogy mi Isten akarata, ezért nehéz imádkoznom, hiszen semmi értelme Isten

akarata ellen imádkozni. Az imádság célja sosem lehet az, hogy az én akaratom teljesüljön, hanem az, hogy Isten akarata legyen meg.

Ha az imádságra úgy tekintek, mint egy olyan eszközre, amellyel saját akaratomat érvényesíthetem, akkor teljesen félreértem az ima fogalmát, igen sok evangélistához hasonlóan. Isten célja sohasem az volt, hogy az ember az imáján keresztül érvényesíthesse saját akarata a Földön. Az ima az az eszköz, amelyen keresztül együttműködünk Istennel az Ő akaratának megvalósulásában itt a Földön. Ahogy Jézus is mondta: „Ne az én akaratom, hanem a Te akaratod legyen meg.” Mindig ez kell, hogy legyen az ima célja.

Viszont nem mindig tudom, hogy mi Isten akarata, és ebben segít a Lélek, közbenjár értem és kimondhatatlan fohászkodásokkal. Esedeztetek már Lélekben? Én gyakran teszem ezt, amikor ránézek a világ jelenlegi állapotára, az engem körülvevő emberek állapotára és szükségleteire, mert sokszor nem tudom, hogy miként imádkozzak.

vs. 27. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért.

Számomra az ima egy gyönyörű, egyszerű dolog. Sokszor nem tudom, hogy mit és hogyan imádkozzak a barátomért, mert nem tudom, hogy Isten mit akar elvégezni az életében, de azt tudom, hogy imára van szüksége. Isten egyszerűvé tette ezt, mert a következőket mondhatom: „Istenem, eléd hozom most János problémáját, oh, oh, ooooooooooooooooooooooooooooooh, Istenem, Te értelmezd ezt.” A csodálatos az, hogy Isten veheti ezt az Ő akarata szerinti közbenjárásnak, mert ezt írja nekünk itt Pál. A Lélek segít a gyengeségeinkben.

vs. 28. Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.

Hányszor gondoltuk erről a versről azt, hogy akik Istent szeretik, azoknak a legtöbb dolog javukra szolgál? „Tudom, tudom, hogy minden dolog, de ebben az esetben ez nem igaz, mert nem látom, hogy ez hogyan lehetséges.” Sokszor hajlandó vagyok elismerni, hogy Isten a javunkra fordít egy bizonyos helyzetet, mert el tudom képzelni, hogy hogyan. De az igazság az, hogy minden dolog a javunkra szolgál. Hatalmas megnyugvást találok ebben a versben, amikor olyan helyzetekkel állok szemben, amiket nem tudok megérteni. Kiábrándulások, elbukások,

amikért elkezdek aggódni, haragudni, és akkor eszembe jut ez a vers: „*Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.*”

Újból és újból békességet nyújt számomra ez a vers. Amint már mondtam, nem mindig fogjátok megérteni a körülményeiteket. Sok olyan dolog fog veletek történni, amelyek esetében minden töletek telhetőt megtesztek ugyan, mégsem lesztek képesek megérteni, hogy miért. És amikor olyan dolgokkal kell szembenéznünk, amiket nem értünk, akkor alapvető fontosságú, hogy legyen egy olyan alapunk, amit értünk, és ebben keressünk menedéket.

Mi az, amit értünk? Értem, hogy Isten szeret engem, hogy Isten bölcsebb, mint én, hogy Ő minden körülményt ellenőrzése alatt tart, tehát, bármi, ami velem történik, csak azért történhet így, mert Isten megengedte, hogy megtörténjen. Azt is tudhatom, hogy mivelhogy Isten szeret engem, ezért mindig azt munkálja, ami a legjobb számomra, tehát békességem lehet a legkényelmetlenebb helyzetben is. A hitem miatt van békességem, mert abban bízom, hogy Isten ezt a helyzetet is az én javamra és az Ő dicsőségére fogja használni.

Ha csak ezt az egy igazságot bevésnétek az eszetekbe, akkor ha valami történne, nem kellene rögtön valakihez odarohanni, hogy elmondhassátok neki a problémátokat. Isten az Úr mindenek felett, Isten szeret téged, és Isten tudja mi történik, és mindent jóra fordít annak az életében, aki szereti őt.

Apám ügynökként dolgozott éveken keresztül, és az élete a lakoma és az éhezés között mozgott, illetve hatalmas lakomák ígéretének árnyékában, mivel időnként hatalmas eladási lehetőségei is voltak, amelyek jutalékából királyi módon is lehetett volna élni. Egy-egy üzlet azzal kecsegtetett, hogy akár 35.000 dollárt is hozhat a konyhára. Sokszor megtörtént, hogy mivel már kifizették a foglalót, üzletkötőként már a zsebében érezte az üzletet, tehát elkezdte költeni a jutalékot. De néha megtörtént, hogy ezek a biztos üzletek a foglaló ellenére sem jöttek létre. A csalódás hatalmas volt, mert a sok terv, hogy hogyan fizetjük ki az összes tartozásunkat, hogyan veszünk új konyhabútort, stb. egy pillanat alatt füstbe ment. Most aztán mi lesz?! Apámnak volt egy kis plakettje, amelyre rá volt írva, hogy „minden javukra szolgál...”. Ezt íróasztalán tartotta. Amikor egy ilyen hatalmas üzlet megghiúsult, csak ránézett a felíratra, hogy minden a javukra szolgál azoknak, akik Istent szeretik.

Lehet, hogy nekünk is jó lenne, egy ilyen felíratot olyan helyre tenni otthon, ahol mindig láthatjuk, hogy minden nap újból emlékezzünk arra, hogy *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.*

Nem csak egyes dolgok, hanem minden dolog!

vs. 29. Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.

Isten előre ismert engem. Ez engem mindig lenyűgöz, de nem kellene, hogy meglepjen, hiszen Ő mindent tud. A lenyűgöző inkább az, hogy annak ellenére, hogy tudta, hogy ki vagyok, mégis kiválasztott arra, hogy a gyermeke legyek, Jézus Krisztus lévén elsőszülött a testvérek között.

vs. 30. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Itt Isten olyan engem érintő dolgokról szól, amelyek még nem teljeseztek be. Mert te még nem láthatod a megdicsőült Chuckot, mert ez egy olyan jövőbeli esemény, amely még csak ezután fog bekövetkezni. Mégis Isten ezt múltidőben mondja, ami számomra nagyon érdekes. Amikor Ábrahámmal beszélt, neki is múlt időben beszélt az utódairól, mert Isten tudta, hogy Ábrahámnak lesz egy fia, akit Ő már előre ismert. Mivel Isten ismeri a jövőt, ezért beszélhet úgy a még nem létező dolgokról, mintha azok már léteznének.

Az a nagyszerű, hogy az én megdicsőülésemről úgy beszél, mint már létező dologról, mert Ő tudja, hogy a bennem végzett munkát be fogja fejezni. Ezért van már most békességem ebben a kijelentésben, amely múlt időben beszél a Krisztusban való megdicsőülésemről, mint befejezett tényről, annak ellenére, hogy az számomra még csak eljövendő.

Pál egy kérdés sorozatot indít most el:

vs. 31. Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

A Sátán ellenünk van, a világ is, de a lényeg az, hogy micsoda a Sátán és a világ Istenhez viszonyítva. Ahogy Dávid is mondta: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?” (Zsolt 118:6). A dicsőséges igazság ez: Isten veled van! Most is! És mivel Ő veled van, nem számít, hogy milyen pokoli erők vannak ellened, azok semmik Istenhez képest! Soha ne gondolj a Sátánra úgy, mint Isten ellentétére: mert nem az! Nem lehet őt ugyanabba a kategóriába sorolni! Isten a végtelen Teremtő, a Sátán egy véges, teremtett lény. Semmiképpen nem Isten ellentéte, lehet, hogy Mihály vagy Gábrriel arkangyalé igen, de soha nem Istené!

vs. 32. Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Isten a Fiát áldozta a bűneimért, odaadta Őt, hogy szenvedjen, hogy elutasítsák. Ezt a tényt nem egészen értékeltem addig, amíg egy napon szülő nem lettem, és végignéztem, hogy a kis gyerekeim hogyan szenvednek a gyermekkori betegségekben. Bármikor, amikor betegek lettek, annyira lelombozott belülről az, hogy ebben az állapotukban kell őket látnom, és nagyon fáj nekem az ő szenvedésük. Annyira szerettem volna, hogyha valamilyen módon én szenvedhettem volna helyettük, ha én lehettem volna beteg helyettük. Mit nem adtam volna ezért!

Aztán rájöttem, hogy mekkora fájdalom lehetett az Atyának végignézni azt a fájdalmat, amit a Fiú szenvedett. Szülőként te is boldogan lennél a gyereked helyében, és inkább szenvednél helyette, mint hogy végignézd az ő szenvedésüket... Ha tehát Isten odaadta a Fiát értünk, és hagyta, hogy szenvedjen, akkor mennyivel inkább odaad mindent nekünk ajándékba.

Isten nem vonakodva és kelletlenül segít neked. Nem kell könyörögni Neki, hogy adjon, Ő sokkal szívesebben ad, mint amennyire szívesen mi elfogadjuk az Ő áldásait. Ő már akkor bebizonyította, hogy akar nekünk adni, amikor az egyszülött Fiát adta értünk, ha tehát ilyen sokat képes értünk áldozni, akkor a többi már könnyű. Semmi sem hasonlítható ahhoz, amit már odaadott nekünk. A mi problémánk az, hogy nem értjük az irántunk való szeretetének mélységét. Milyen gazdag, milyen széles és milyen nagy Isten szeretete irántad! Ha tudnád, hogy mennyire szeret, akkor soha többé nem futnál el Tőle, nem próbálnál elbújni Előle, mert a szeretete irántad nagyobb mint az egész világmindenség. Hatalmas ostobaság elfutni Előle és harcolni Vele, mert a számodra létező legjobb ellen harcolsz.

vs. 33. Ki vádolná Isten választottait? Isten az, aki megigazít.

Isten előre ismert engem, és ezért kiválasztott, megigazított és megdicsőített. Jézus azt mondta, hogy „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket*” (Jn 15:16). Isten kiválasztott engem, ki mer akkor engem vádolni? A Sátán, az emberek igen, de egy valaki soha: Isten. Milyen boldog az azt ember, akinek Isten bűnt nem tulajdonít. Istennek nincs egy rólam szóló fekete könyve, nem tartja számon a hibáimat, bukásaimat. Mivel Ő megigazított engem, ártatlannak ítelt minden váddal szemben.

vs. 34. Ki ítélne kárhozatra?

Ismételten a Sátán, az emberek, vagy mi magunk kárhozzátjuk magunkat. Gyakran nagyon szigorúak vagyunk magunkkal szemben, ítélkezünk magunk felett. De egy valaki nem ítél el: Jézus. Ő azt mondta, hogy: „nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy üdvözljön a világ általam. Aki hisz énbennem, az nem jut ítéletre” (Jn 3:17-18). „*Nincs tehát most már semmiféle kárhozzató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak*” (Rm 8:1). A Sátán és a világ kárhozzat minket, de miért aggódnék emiatt, hiszen az, aki számít, nem ítél el engem, mert Ő

vs. 34. a meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik értünk.

Lehet, hogy kárhozzatod magad, mert elbuktál, de Jézus nem ítél el téged. Ő bárcsak megértenétek, hogy mennyire szeret Isten titeket! Ez az egyetlen, amit meg kell értenetek. És most Pál egy kicsit el is részletezi nekünk Isten szeretetét.

35-37

Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.”

De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.

Egy dolog, úgy diadalmaskodni, hogy egy kis különbséggel győztél, viszont egészen más dolog már a harc közepette, amikor még kétségesnek látszik a végeredmény, biztosan tudni, hogy megvan a győzelem. Ez több mint diadal - ez az elsőprő diadal!

vs. 38-39

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak,

sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Pál ebbe mindent belefoglalt, minden lehetséges ellenséget, és megmutatta, hogy minden legyőzhető és semmi sem jelenthet akadályt. Mégis van olyan szegény, félénk lélek, aki attól tart, hogy Isten elhagyja őt. Attól fél, hogy őt Isten már nem tudja szeretni, mert már elege van belőle. Állj, állj, állj! Semmi nem választhat el téged Isten szeretetétől, mely Krisztusban van: sem angyalok, sem fejedelmek, sem hatalmak, semmi, ami volt, semmi, ami lesz, sem magasság, sem mélység, vagy semmi más teremtmény sem lesz képes arra, hogy elválasszon Isten szeretetétől és Krisztustól, mert Isten irántad való szeretete állandó, örökkévaló, és nem tőled függ, hanem az Ő természetétől, hiszen Ő maga a szeretet.

Isten irántam való szeretetét nem én okozom, ezért lehet állandó. Isten nem akkor szeret, amikor jó vagyok, és nem utál akkor, amikor rossz vagyok. Ha jó, ha rossz vagyok, Ő akkor is szeret. Akkor is, ha szegény vagyok, akkor is, ha gazdag; akkor is, ha beteg vagyok, akkor is ha egészséges. Szeretete állandóan jelen van. Mennyire hálásak vagyunk ezért a Krisztusban levő szeretetért! Istenem, segíts, hogy felfogjuk a szélességét és a hosszúságát, a mélységét és a magasságát, és megismerjük Krisztus szeretetét!

Krisztus szeretete és békéje legyen veletek, amint Lélekben jártok, legyetek a Lélek által szoros közösségben Istennel, abban a dicsőséges kapcsolatban, amely Isten gyermekeivé és örököséivé tesz titeket az egész örökkévalóságon át.